

**Tekst Chris Manders bij de tentoonstelling SOFTPARADE
Privé domein Henk Pijnenburg , Deurne (2005)**

En hoe zit dat dan met Frank Anderson? Want voor zijn werk zijn wij hier gekomen. Verwijzen zijn landschapsschilderijen naar de landschappen die wij kennen? Hét Hollandse landschap?, hét Duitse?, hét Spaanse? En ga zo maar door. Als het al bestaat: het.....landschap. Maar U weet wat ik bedoel. Het gekke is dat wanneer wij de karakteristiek van een landschap zouden moeten omschrijven wij meestal niet verder komen dan wat algemene kenmerken. En die kunnen natuurlijk al heel bijzonder en indrukwekkend zijn. Maar wat we in een schilderij willen is niet het plaatje, maar het adembenemende moment waarin we worden meegezogen in de geheimen van het landschap. Dat gevoel dat je deel bent van een groter geheel, van een plan waarin de trivialiteit van het dagelijks gekeutel niet past. Het grootse, het weidse, het wonderlijke, het onbekende en het ongekende. Alle dimensies die meer zijn dan de dimensies die wij doorgaans kennen. Als ik het werk van Frank beschouw ervaar ik steeds deze ambitie: deze heilige momenten vastleggen in zijn schilderijen. Het merkwaardige is dat aan het schilderen van deze geheimzinnige landschappen alsvoorbereiding computermanipulatie wordt angewend. Intelligent Design! Research, zou je ook kunnen zeggen. De vindingrijkheid van de schilder. *Inventio*. Dat past bijna in de manieristische traditie. Wat er natuurlijk gebeurt is dat de beelden, in het hoofd van de maker, zijn herinneringen, en de foto's die hij heeft (gemaakt) van landschappen gesublimeerd worden via de koude computertechniek tot nieuwe werkelijkheden van het landschap. De computer als een instrument dat helpt de overvloed aan indrukken te ordenen en te selecteren en te brengen naar het ultieme landschap. Iedere keer opnieuw. Dat overigens dan nog geschilderd moet worden. Dan begint het pas. Want wat ik al heb opgemerkt: deze tentoonstelling gaat over het schilderen, met als resultaat buitengewoon intrigerende schilderijen. Schilderijen die het resultaat zijn van een intensieve zoektocht niet in het landschap, maar naar het landschap. Het landschap dat we lang niet altijd vinden, maar waar we wel naar verlangen. Maar laat ik U niet misleiden. De opwinding die ik voel bij deze schilderijen heeft vooral te maken met de spanning waarmee ze geschilderd zijn. Vlakken, vegen, laag over laag, beweging tegenbeweging, transparantie die weidsheid wordt, met daarin plotseling hét platté waardoor alles weer kantelt. Kleuren die conflicten zoeken, maar die zich uiteindelijk overtuigend voegen naar de logica van het schilderij. Paul Cézanne zegt: "Er bestaat een logica van de kleuren, parbleu. Een schilder moet haar volgen en niet de logica van de hersenen." Dat is wat hier is te zien. En Caspar David Friedrich, sprekend over de elementen van het schilderij, zegt: "In een schilderij is niets van ondergeschikt belang, alles is van absoluut belang voor het geheel en er mag dus niets veronachtzaamd worden." Zo heeft Frank Anderson gewerkt. Zó ontstaat de eindeloze magie van het schilderen.